

ת"פ 35694/09/11 - המאשימה - מדינת ישראל, באמצעות תביעות רמלה נגד הנאשם - אשרף עוודאללה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 35694-09-11 מדינת ישראל נ' עוודאללה
בפני כבוד השופט הישאם אבו שחאדה

בעניין: המאשימה - מדינת ישראל באמצעות
תביעות רמלה על - ידי עוה"ד איריס מוריץ

נגד
הנאשם - אשרף עוודאללה
על - ידי עוה"ד נסאר מסיס

הכרעת דין

א. כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**). על פי עובדות כתב האישום, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הנאשם הועסק כנהג הסעות בחברת "א.ס." (להלן: **החברה**). בהסעה היה ילד שסבל מאוטיזם ובעיות תקשורת ודיבור בשם ל פ יליד 2002 (להלן: **ל**). ביום 2.11.10, בשעה 06:50 או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב הסעות (להלן: **הרכב**), במסגרת עבודתו בחברה בעיר מודיעין. באותו יום, שהה ליעד ברכב והחל לצבוט את עצמו וכן את המלווה שבהסעה בשם אורלי בר ציון (להלן: **אורלי**). עת עצר הרכב בסמוך לבית השוכן ברחוב נחל דליה 19 בעיר מודיעין, החליפה אורלי את מקום מושבו של ל כדי שישב במושב יחיד. למרות שינוי מקומו של ל ברכב, המשיך בהתנהגותו כמתואר לעיל. בעוד שאורלי מנסה להרגיע את ל, הנאשם התקרר אליו ואמר: "מה יש לו זה?" ואחז בשתי רגליו ודחף אותן כנגד דפנות הרכב. מיד לאחר מכן, הנאשם היכה באמצעות ידו אשר היתה מאוגרפת ברגלו של ליעד.

2. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ונשמעו הראיות.

ב. העובדות שאינן שנויות במחלוקת

עמוד 1

3. להלן העובדות שאינן שנויות במחלוקת:

א. ל סבל מאוטיזם ובעיות בתקשורת מילולית שכללו העדר יכולת דיבור. ל למד בבית ספר לחינוך מיוחד בירושלים והועבר בהסעה ממודיעין לירושלים באמצעות הנאשם (ראו בעניין זה אישורים רפואיים בעניינו של ליעד שהוגשו בהסכמה, ת/2).

ב. הנאשם עבד כנהג ברכב הסעות שהסיע את ליעד מביתו במודיעין לבית הספר בירושלים ובחזרה (ראו תשובת הנאשם לכתב האישום בפרוט' עמ' 1 ש' 12-13).

ג. בהסעה עבדה אורלי כמלווה ואשר נכחה במועד האירוע בתוך הרכב (ראו הודאת הנאשם בסעיף 2 לפרק העובדות שבכתב האישום בפרוט' עמ' 1 ש' 12-13).

ד. ל נאסף מביתו שב... על ידי הנאשם ואורלי בשעה 06:30 לערך, ישב באחד המושבים והרכב המשיך בנסיעה (ראו הודעת הנאשם במשטרה, ת/5, ש' 90 - 100).

ה. בשעה 06:50 לערך, הרכב נעצר ליד ביתה של ילדה בשם ד.י (להלן: ד) ברחוב ... דנה היא נערה עם צרכים מיוחדים ואשר על מנת להכניסה אל תוך הרכב עם כיסא הגלגלים שלה, יש להיעזר במעלון שנמצא בחלקו האחורי של הרכב. בעת העלאתה של דנה אל תוך הרכב, עמדה אמה א.י (להלן: א), מחוץ לרכב ובסמוך לו (ראו הודעת נאשם, ת/5 ש' 90 - 100).

4. האירוע נשוא כתב האישום עם ל התרחש במהלך ההכנה להעלאת ד אל תוך הרכב. המחלוקת העיקרית שבין הצדדים נוגעת לשאלה מה בדיוק התרחש באותו רגע, בין הנאשם לל. למול גרסתו של הנאשם לגבי מה שהתרחש, עומדת גרסתה של אורלי. בפרק הבא אדון בשתי הגרסאות.

ג. גרסת אורלי למול גרסת הנאשם

1.ג. גרסתה של אורלי

5. לטענת אורלי, להלן השתלשלות אירועי אותו יום:

א. באותו היום, הנאשם הגיע לעבודה כאשר הוא עייף ועצבני ונראה מותש (פרוט' עמ' 19 ש' 19 - 22).

- ב. באותו יום נסעו ברכב הילדים הבאים ששמותיהם: אהרון, אלעד, לוד (פרוט' עמ' 22 ש' 4 - 11).
- ג. בעת שעלה ל לרכב, היה נסער ובאי שקט, בעט והיה לו דפוס שהיה נוהג לנשוך את עצמו. כמו כן, עת שעלה לרכב, הוא ישב במושב זוגי ליד ילד אחר בשם אהרון ולאור התנהגותו הכללית של ל, הנאשם ביקש ממנה בצורה בוטה להעבירו למושב יחיד. בעת שהגיעו לביתו של ילד אחר, לשם איסופו, היא העבירה את ל למושב יחיד, על פי בקשתו של הנאשם (פרוט' עמ' 19 ש' 4 - 15; עמ' 22 ש' 11; עמ' 25 ש' 13 - עמ' 26 ש' 15).
- ד. כשהגיעו לביתה של ד, לי המשיך לצבוט את עצמו ולצבוט אותה ובעט עם הרגליים כלפי המושב (פרוט' עמ' 19 ש' 12 - 14).
- ה. לאחר מכן, הנאשם יצא מהרכב על מנת להוריד את המעלון של כיסא הגלגלים כדי להעלות את ד לרכב. בעת שד היתה עדיין מחוץ לרכב, הנאשם רכן לעברו של ל, ואמר בצורה אגרסיבית ובעצבנות "מה יש לו זה?", אחז בידיו בשתי רגליו של ל והצמידן בחוזקה לדופן של הרכב ונתן לו אגרוף ברגליו (פרוט' עמ' 19 ש' 16 - 18; עמ' 21 ש' 6 - 10; עמ' 23 ש' 26 - 27; עמ' 28 ש' 5 - 16).
- ו. הנאשם פנה לאילנה ואמר לה "הוא לא נורמאלי הילד הזה" (פרוט' עמ' 21 ש' 19 - 21; עמ' 24 ש' 16 - 17).
- ז. אילנה אמרה לנאשם שהוא לא אמור לדבר בצורה כזו (פרוט' עמ' 27 ש' 27 - 28).
- ח. ל לא היכה ילד אחר שהיה בתוך הרכב, לרבות ילד בשם רועי, כפי שטען הנאשם, ובכל מקרה רועי לא היה בהסעה באותו היום (פרוט' עמ' 23 ש' 12 - 15; עמ' 22 ש' 4 - 5; עמ' 27 ש' 3).
- ט. ליעד נראה מופתע מהתקיפה ותגובתו היתה מלווה בהתכנסות עצמית ובהמשך אי שקט ושידר פחד ומצוקה ולא נרגע (פרוט' עמ' 24 ש' 7 - 8, 29 - 32; עמ' 25 ש' 2 - 4).
- י. אורלי התקשרה לאימו של ל, שולמית פנקר (להלן: **שולמית**) על מנת לאפשר לה לשוחח עם ל בניסיון להרגיעו. בשלב זה טרם סיפרה לה את שאירע ברכב, כאשר הנאשם במקביל מבקש ממנה שלא להתקשר (פרוט' עמ' 20 ש' 20 - 32).

יא. אורלי התקשרה לשרית גונן (להלן: **שרית**) שהיתה אחראית על ההסעות בחברה והודיעה לה על אשר התרחש. שרית אמרה לה שיש לעדכן את שולמית ולכן אורלי התקשרה לשולמית בשנית ועדכנה אותה. בכל מקרה, לא זכור לאורלי שאמרה לשולמית שאילנה ראתה את התקיפה (פרוט' עמ' 29 ש' 13 - 23; השוו עם הודעתה של שולמית במשטרה, ת/1, ש' 74 - 76, שם ציינה שאורלי אמרה לה שאילנה ראתה את הנאשם מכה את ל).

2.ג. גרסת הנאשם

6. את גרסת הנאשם יש לבחון על פי הודעתו במשטרה ועדותו בבית משפט. להלן השתלשלות האירועים על פי גרסתו:

א. במועד האירוע הנאשם ואורלי אספו שלושה ילדים. הילדים היו רועי, אהרון ול (יוער כי בהודעתו במשטרה הנאשם עושה שימוש בשם "א" במקום "ל", כאשר ברור מההודעה שדבריו מתייחסים ל-"ל"). לאחר מכן, הגיעו לביתה של ד (הודעת הנאשם במשטרה, ת/5, ש' 90 - 106).

ב. בדרך לביתה של ד, ל בעט ברועי ללא הפסק. רועי ישב במושב בצמוד לאהרון ול ישב במושב אחר באותה שורה. הנאשם הציע לאורלי לשנות את מקום הישיבה של ל בתוך הרכב, אך היא לא הסכימה (הודעת נאשם, ת/5, ש' 90 - 106, 178; וכן פרוט' עמ' 40 ש' 12; לגבי מקום מושבם של הילדים היושבים ברכב ראו פרוט' עמ' 35 ש' 9 - 14 וכן נ/3 וכן ראו הודעת נאשם, ת/5 ש' 211).

ג. על מנת למנוע מליעד להמשיך ולבעוט ברועי, תפס את שתי רגליו בשתי ידיו והזיז אותן בעדינות וכלל לא היכה אותו באגרוף (הודעת נאשם, ת/5, ש' 107 - 108, 126, 134 - 150; עדות הנאשם בבית המשפט פרוט' עמ' 35 ש' 4 - 7; עמ' 36 ש' 20, עמ' 37 ש' 20 - 22).

ד. לאחר שהזיז את רגליו של ל, האחרון נרגע והמשיכו בנסיעה ולא היה צורך במאמצי הרגעה נוספים (הודעת נאשם במשטרה, ת/5 ש' 112; פרוט' עמ' 40 ש' 26).

ד. העדפת גרסת אורלי על פני גרסת הנאשם

7. הנני קובע שיש להעדיף את גרסתה של אורלי על פני גרסתו של הנאשם לגבי השתלשלות האירועים של אותו היום. הדבר נעוץ בחיזוקים שמקבלת עדותה של אורלי מעדויות אחרות לעומת הפרכות והסתירות בדברי הנאשם. ואבהיר:

א. הנאשם היה עייף ועצבני: גרסתה של אורלי שהנאשם הגיע לעבודה עייף ועצבני באותו היום, נתמכת בעדותה של אילנה שגם היא העידה שזו היתה התרשמותה מהנאשם (פרוט' עמ' 14 ש' 26 - 28).

ב. צעקות ורכינה לעבר ל: טענתה של אורלי כי הנאשם רכן לעבר ליעד וצעק עליו בתגובה לאי השקט וסערת הרגשות שבה היה ל, נתמכת בעדותה של אילנה שראתה את הנאשם צועק לעברו ומנופף בידיו (פרוט' עמ' 11 ש' 28 - 29, עמ' 13 ש' 6 - 14).

ג. אילנה לא ראתה מכות: יצוין כי אילנה הבהירה שלא ראתה את הנאשם מכה את ל ורק ראתה אותו רוכן לעברו וצועק עליו (פרוט' עמ' 17 ש' 8 - 11). בכל מקרה, אין בכך בכדי לאיין את דברי אורלי שראתה את הנאשם מזיז את רגליו של ל בחוזקה ונותן לו אגרוף ברגליו. יודגש שאילנה לא ראתה את הנאשם מזיז את רגליו של ל, כפי שהוא בעצמו מאשר. הסיבה לכך היא היותה ממוקמת מחוץ לרכב ומהמקום שבו עמדה לא היתה יכולה לראות את כל מעשיו של הנאשם, לעומת אורלי שעמדה בתוך הרכב ליד ל (ראו עדותה של אורלי, פרוט' עמ' 28 ש' 10 - 16). בנוסף לכך, הנאשם עצמו מאשר שבעת שניסה לאפשר את עלייתה של ד לרכב באמצעות המעלון, גבו היה מופנה לאילנה ובכך חסם לה את שדה הראיה (פרוט' עמ' 42 ש' 14 - 21).

ד. פנייה לאילנה באמירה "הוא לא נורמאלי הילד הזה": עדותה של אורלי בעניין זה נתמכת בעדותה של אילנה שהדברים נאמרו על ידי הנאשם (פרוט' עמ' 11 ש' 29). לעומת זאת, בהודעתו במשטרה הנאשם הכחיש שאמר את הביטוי הנ"ל וציין כי "אמרתי לאורלי שזה דבר לא נורמאלי שהיא תעמוד ותשמור על הילד שלא יכה את רועי" (ת/5, ש' 169 - 171). הווה אומר, "הסיטואציה" שבה המלווה תיאלץ לעמוד ולשמור על רועי מל היא סיטואציה "לא נורמלית". לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט אישר שאמר שמדובר ב-"ילד לא נורמאלי", וזאת במילים הבאות: "אמרתי שהוא לא נורמאלי שהוא מרביץ ככה לילד שלי" (פרוט' עמ' 36 ש' 11).

ה. שאלת החלפת מקומו של ל ברכב: אורלי טענה שהנאשם ביקש ממנה להחליף את מקום המושב של ל בתוך הרכב והיא עשתה כפי בקשתו. כפי שפורט לעיל, הנאשם מסר גרסה אחרת בהודעתו במשטרה וטען כי הציע לאורלי להעביר את ל למקום אחר ברכב, אך זו סירבה. לעומת זאת, בסעיף 3 לפרק העובדות בכתב האישום נאמר "עת עצר הרכב בסמוך לבית השוכן .., החליפה אורלי את מקום מושבו של ל.פ (ל) בכדי שזה ישב במושב יחיד". בתשובתו של הנאשם לכתב האישום, הנאשם הודה בעובדה זו (פרוט' עמ' 1 ש' 13). יצוין גם שבמהלך חקירתו הנגדית הנאשם חזר על כך שהציע לאורלי להעביר את ל למושב אחר ברכב וזו לא הסכימה, אך שתי שאלות לאחר מכן, אישר שכך היה (פרוט' עמ' 40 ש' 12 ; פרוט' עמ' 40 ש' 15 - 17).

ו. טענת אורלי שהתקשרה לשולמית, לשרית ושוב לשולמית: נתמכת בעדותן של שרית ושולמית (ראו הודעתה של שולמית, ת/1, ש' 61 - 79; עדותה של שולמית בבית המשפט בפרוט' עמ' 5 ש' 14 - 28, עמ' 6 ש' 16-27, עמ' 7 ש' 26-32; הודעתה של שרית, שהוגשה בהסכמת הנאשם מבלי שהיה צורך להעיד אותה, ת/3 ש' 6-12, 24-40).

ז. ל היה נסער לאחר האירוע: אורלי טענה שלאחר האירוע שבו הנאשם הזיז את רגליו של ל בחוזקה ונתן לו אגרופ, ליעד המשיך להיות באי שקט ובסערת רגשות. לעומת זאת, הנאשם טען של נרגע לאחר שהזיז את רגליו. עדותה של אורלי בנקודה זו נתמכת בעדותה של אילנה (פרוט' עמ' 12 ש' 27-28).

ח. מספר מקומות הישיבה ברכב: משנתבקש הנאשם על ידי בא כוחו לצייר את מספר מקומות הישיבה ברכב ואת מיקומם של הילדים השונים ברכב, הוא צייר את מושב הנהג ולידו מושב נוסף וכן שלושה מושבים מאחור (נ/3; פרוט' עמ' 35 ש' 7 - 15). דא עקא, כפי שהובהר לעיל, הנאשם בהודעתו במשטרה מסר שבטרם ההגעה לביתה של ד, נאספו שלושה ילדים: אהרון, א (כאמור, מדובר ב-ל) ורועי. יחד עם ד, מדובר בארבעה ילדים. כאשר מוסיפים את המושב שמיועד לאורלי שאמורה לשבת יחד עם הילדים בחלק האחורי של הרכב, מגיעים ל-חמישה מושבים. מדובר בסתירות בסיסיות שלא אמורות להיעשות על ידי נהג שנוסע באותו רכב מדי יום. לעומת זאת, בשרטוט שנתבקשה אורלי לצייר בחקירתה הנגדית על ידי בא כח הנאשם (נ/2), לגבי מספר מקומות הישיבה ברכב ומיקום הילדים במושבים השונים, היא ציירה שישה מקומות מאחור. השרטוט שערכה אורלי לגבי מספר מקומות הישיבה בחלק האחורי של רכב ההסעה מתיישב יותר עם ההיגיון והשכל הישר לעניין מספר הנוסעים שהיו מאחור, מאשר עם השרטוט שעשה הנאשם.

ט. תפקיד הנהג ברכב: אורלי טענה שאין זה מתפקידו של נהג רכב להרגיע ילדים או לפנות אליהם גם אם ישנה תקיפה של אחד כלפי אחר. תפקיד זה יוחד למלווה ואין לנהג להתערב בעניין זה (פרוט' עמ' 21 ש' 24 - 32; עמ' 23 ש' 20-24). עדותה של אורלי נתמכת בהודעתה של שרית שהוגשה בהסכמה (ת/3, ש' 69 - 78; וכן גם בעדותה של אילנה, פרוט' עמ' 13 ש' 23 - 24).

8. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע עבירה של תקיפת סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין והנני מרשיעו בביצועה של עבירה זו.

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ה, 31 דצמבר 2014, במעמד הצדדים